ODPIS

Sygn. akt **IV SA/Wa 1251/19**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodnicząca	**sędzia WSA Anna Szymańska**
Sędziowie	**sędzia WSA Alina Balicka (spr.)**
	sędzia WSA Monika Barszcz
Protokolant	**ref. Bartłomiej Grzybowski**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **10 sierpnia 2020 r.**
w trybie art. 179a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi
skargi kasacyjnej Gminy Zatory od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 1251/19
sprawy ze skargi **Wojewody Mazowieckiego**
na uchwałę **Rady Gminy Zatory**
z dnia **23 kwietnia 1998 r.** nr **115/XXVIII/98**
w przedmiocie **zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego**

1. **uchyla zaskarżony wyrok w całości,**
2. **oddala skargę.**

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W WARSZAWIE 4

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Karolina Nawrocka
specjalista

Referendarz sądowy WSA w Warszawie stwierdza, że:
wyrok WSA w Warszawie z 10 sierpnia 2020 r. IV SA/Wa 1251/19 jest prawomocny:

- w punkcie pierwszym od 16 listopada 2020 r.,
- w punkcie drugim od 27 września 2023 r. w części niedotyczącej § 7 ust. 3 i 4 oraz § 22 ust. 3 pkt 2 uchwały nr 115/XXVIII/98 Rady Gminy w Zatorach z dnia 23 kwietnia 1998 r. w sprawie zmiany nr 3 miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy Zatory w odniesieniu do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 420 z obrębu 0003 położonej w miejscowości Burlaki, gmina Zatory.

Sygn. akt IV SA/Wa 1251/19

UZASADNIENIE

W dniu 23 kwietnia 1998 r. Rada Gminy w Zatorach podjęła uchwałę Nr 115/XXVIII/98 w sprawie zmiany nr 3 miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy Zatory (dalej również: „uchwała" lub „plan miejscowy").

Pismem z 31 sierpnia 2018 r., Wojewoda Mazowiecki, działając na podstawie art. 93 ustawy o samorządzie gminnym, w związku z art. 27 ust. 1 ustawy z 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (w dacie podjęcia uchwały: Dz. U. z 1994 r. Nr 89, poz. 415; z 1996 r. Nr 106 poz. 496; z 1997 r. Nr 111 poz. 726, Nr 133 poz. 885; dalej: „ustawa o z.p."), wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na uchwałę Nr 115/XXVIII/98 Rady Gminy w Zatorach z dnia 23 kwietnia 1998 r. w sprawie zmiany nr 3 miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy Zatory. W skardze Wojewoda zarzucił zaskarżonej uchwale naruszenie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. ochronie gruntów rolnych i leśnych (w dacie podjęcia uchwały: Dz. U. z 1995 r. Nr 16, poz. 78; z 1997 r. Nr 60, poz. 370, Nr 80, poz. 505; dalej: „ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych") w związku z art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1 pkt 8, art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy o z.p. poprzez brak uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, dla części działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 420 z obrębu 0003, położonej w miejscowości Burlaki, gmina Zatory, objętych ww. planem miejscowym i wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części tekstowej i graficznej, w odniesieniu do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 420 z obrębu 0003, położonej w miejscowości Burlaki, gmina Zatory w zakresie, w jakim usytuowana jest ona na terenie oznaczonym symbolem 3.L-14 oraz zasądzenie na rzecz Wojewody Mazowieckiego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi Wojewoda podniósł, że uchwałę tę podjęto na podstawie art. 26 i art. 28 ustawy o z.p, oraz art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie terytorialnym. W ocenie organu nadzoru, przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały, naruszony został tryb sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz właściwość organów, o których mowa w art.

18 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy o z.p., co na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy o z.p., winno skutkować nieważnością uchwały Nr 115/XXVIII/98 Rady Gminy w Zatorach z 23 kwietnia 1998 r. w części dotyczącej działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 420, z obrębu 0003, położonej w miejscowości Burlaki, gmina Zatory.

Zgodnie z dyspozycją art. 9 ust. 1 ustawy o z.p., w ustaleniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się postanowienia przepisów szczególnych, odnoszących się do obszaru objętego planem i przedmiotu jego ustaleń. Ponadto z art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy o z.p., jednoznacznie wynika, iż organ sporządzający projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uzgadnia go, stosownie do jego zakresu, z organami właściwymi do uzgadniania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, na podstawie przepisów szczególnych. Oznacza to, że zgodnie z wolą ustawodawcy, organy gminy sporządzając projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zobligowane były do uwzględnienia w nim postanowień przepisów szczególnych, odnoszących się do obszaru objętego planem. Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy ustawy o z.p. oraz biorąc pod uwagę fakt, iż w odniesieniu do obszaru objętego planem miejscowym, stwierdzono występowanie gruntów leśnych, jednoznacznie wskazać należy, iż w związku z dyspozycją art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o z.p., zastosowanie będą tu miały przepisy ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Zgodnie z ww. ustawą, gruntami leśnymi, są grunty: określone jako lasy w przepisach o lasach, zrekultywowane dla potrzeb gospodarki leśnej oraz grunty pod drogami dojazdowymi do gruntów leśnych (art. 2 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych). Skoro zatem ustawodawca, wskazuje na wymóg uwzględnienia w planowaniu przestrzennym ochrony gruntów leśnych to konkretyzację tej normy odnaleźć możemy w art. 3 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, zgodnie z którym ochrona gruntów leśnych polega na: ograniczaniu przeznaczania ich na cele nieleśne lub nierolnicze; zapobieganiu procesom degradacji i dewastacji gruntów leśnych oraz szkodom w drzewostanach i produkcji leśnej, powstającym wskutek działalności nieleśnej i ruchów masowych ziemi; przywracaniu wartości użytkowej gruntom, które utraciły charakter gruntów leśnych wskutek działalności nieleśnej; poprawianiu ich wartości użytkowej oraz zapobieganiu obniżania ich produkcyjności oraz ograniczaniu zmian naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi. Tak więc, ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych, reguluje m.in. zasady ochrony gruntów leśnych poprzez ograniczanie

przeznaczania tych gruntów na cele nieleśne i nierolnicze. Z kolei stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 1 ww. ustawy, przeznaczenie gruntów leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagające zgody, o której mowa w ust. 2 tego artykułu, może być dokonane jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sporządzonym w trybie określonym w przepisach ustawy o z.p. Stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (w brzmieniu z dnia 23 kwietnia 1998 r.), przeznaczenie na cele nieleśne gruntów leśnych, nie stanowiących własności Skarbu Państwa, „ (...) wymaga uzyskania zgody wojewody". W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż wyrażenie, na podstawie art. 7 ust. 2 cyt. ustawy, zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne następuje w formie decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z 24 listopada 1999 r., II SA 995/99, ONSA z 2000 r. Nr 4, poz. 173). Decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 7 ust. 2 ww. ustawy, rozstrzyga kwestię dopuszczalności przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze lub, jak w przedmiotowej sprawie, przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne i stanowi podstawę do dokonania zmiany przeznaczenia w planie miejscowym.

Podkreślić także należy, iż decyzja wydawana na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych ma charakter uznaniowy. Ustawa ta jedynie w art. 6 ust. 1 odnosi się do kwestii przesłanek jakimi winien kierować się organ (w dacie podejmowania skarżonej uchwały - Wojewoda Ostrołęcki) przy kwalifikowaniu gruntu leśnego do odmiennego przeznaczenia. Zgodnie z zapisem art. 6 ust. 1 ww. ustawy, na cele nierolnicze i nieleśne, powinny być przeznaczane przede wszystkim grunty oznaczone w ewidencji gruntów jako nieużytki, a w razie ich braku grunty o najniższej przydatności produkcyjnej. Taka konstrukcja rozstrzygnięcia oznacza, iż właściwemu organowi pozostawiono ocenę każdej konkretnej sytuacji faktycznej przy zastosowaniu jego najlepszej merytorycznej wiedzy. Z kolei zgodnie z art. 3 ustawy z 28 września 1991 r. o lasach (w dacie podjęcia uchwały: Dz. U. z 1992 r. Nr 21, poz. 85, Nr 54, poz. 254; z 1994 r. Nr 1, poz. 3, Nr 127, poz. 627; z 1995 r. Nr 147, poz. 713; 1996 r. Nr 91, poz. 409; z 1997 r. Nr 54, poz. 349, Nr 121, poz. 770), lasem jest grunt:

- o zwartej powierzchni co najmniej 0,10 ha, pokryty roślinnością leśną (uprawami leśnymi) drzewami i krzewami oraz runem leśnym - lub przejściowo jej pozbawiony:

przeznaczony do produkcji leśnej lub stanowiący rezerwat przyrody lub wchodzący w skład parku narodowego albo wpisany do rejestru zabytków;
- związany z gospodarką leśną, zajęty pod wykorzystywane dla potrzeb gospodarki leśnej: budynki i budowle, urządzenia melioracji wodnych, linie podziału przestrzennego lasu, drogi leśne, tereny pod liniami energetycznymi, szkółki leśne, miejsca składowania drewna, a także wykorzystywany na parkingi leśne i urządzenia turystyczne.

W przedmiotowej sprawie organ sporządzający plan miejscowy nie uzyskał stosownej zgody na zmianę przeznaczenia, a zatem nie był uprawniony do dokonywania zmiany przeznaczeniu w odniesieniu do ww. działki. Uznać również należy, że w tym stanie prawnym naruszona została właściwość organów, o których mowa w art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy o z.p.

Z wnioskiem o stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały z zakresie dotyczącym zapisów przeznaczenia działki nr 420 z obrębu 0003 położonej w miejscowości Burlaki, gm. Zatory, zwrócił się do Wojewody Mazowieckiego Dyrektor Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie pismem z 29 grudnia 2017 r. znak: ZW.224.1.548.2017.PW.

Wojewoda Mazowiecki, działając na wniosek Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie, przeprowadził stosowne postępowanie wyjaśniające, w wyniku, którego ustalono następujące okoliczności faktyczne i prawne.

W dacie podejmowania skarżonej uchwały, tj. w dniu 23 kwietnia 1998 r., cała działka oznaczona numerem ewidencyjnym 420 z obrębu 0003, położona w miejscowości Burlaki, (o łącznej powierzchni 0,25 ha) stanowiła lasy i grunty leśne, oznaczone symbolem LsV. Powyższe potwierdza pismo Starosty Pułtuskiego z 22 sierpnia 2018 r. znak: GGN.6621.1.197.2018.

Wojewoda na podstawie analizy wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dołączonego do wniosku Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych ustalił, iż działka oznaczona numerem ewidencyjnym 420, została przeznaczona pod zabudowę letniskową, dla której dopuszcza się również realizacje obiektów pensjonatowych lub mieszkalno-pensjonatowych (*vide* ustalenia dla jednostki terenowej 3.L-14 zawarte w § 22, w związku z § 6 i 7 uchwały).

Biorąc pod uwagę przepisy oraz dokonaną analizę zapisów ewidencji gruntów, zmiana przeznaczenia w planie wykazanych gruntów leśnych na cele nieleśne,

wymagała tym samym uzyskania zgody właściwego organu, w procedurze sporządzenia projektu planu (w trybie art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy o z.p.). Tymczasem, takiej zgody organ wykonawczy Gminy Zatory nie jest w stanie przedłożyć.

W ocenie Wojewody brak uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia ww. działki leśnej na cele zabudowy letniskowej (zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia uchwały), stanowi istotne naruszenie trybu postępowania przy sporządzaniu planu miejscowego i w oparciu o art. 27 ust. 1 ustawy o z.p., skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności części ww. uchwały w zakresie działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 420 z obrębu 0003, jednostka ewidencyjna Burlaki.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Zatory wniosła o jej oddalenie. Rada Gminy wskazała, że uchwalając miejscowy plan Rada dopełniła obowiązku uzyskania decyzji o przeznaczeniu działek określonych w skardze na cele nieleśne. Uchwalając zmianę miejscowego planu uchwałą z dnia 23 kwietnia 1998 r. Rada Gminy nie miała obowiązku uzyskania decyzji o przeznaczeniu działek na cele nieleśne, ponieważ w uchwale Gminnej Rady Narodowej w Zatorach Nr XXIII/104/88 z dnia 10 czerwca 1988 r. działka objęta skargą została już wyłączona i przeznaczona pod zabudowę. Wojewoda Mazowiecki nie dokonał analizy porównawczej dwóch uchwał, tj. uchwały z 1988 r. i uchwały z 1998 r., nie zbadał wystarczająco stanu faktycznego sprawy w zakresie zbadania czy w archiwach Urzędu Wojewódzkiego znajdują się wymagane zgody, czy decyzje dotyczące ww. planów. Organ ograniczył się wyłącznie do dokonania oceny planu z 1998 r., całkowicie zaś pominął treść uchwały z 1988 r. Niestety ze względu na znaczny upływ czasu gmina dysponuje wyłącznie dokumentami przesłanymi przy niniejszej odpowiedzi na skargę. Jednak to na organie nadzoru, w przypadku wniesienia skargi, ciąży obowiązek wykazania w sposób nie budzący wątpliwości, że uchwała narusza prawo w stopniu pozwalającym na stwierdzenie jej nieważności.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 1251/19 stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części tekstowej i graficznej w odniesieniu do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 420 z obrębu 0003, położonej w miejscowości Burlaki, gmina Zatory w zakresie, w jakim usytuowana jest ona na terenie oznaczonym symbolem 3.L-14.

Od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 1251/19, skargę kasacyjną wniosła Gmina Zatory. W skardze kasacyjnej Gmina Zatory zarzuciła Sądowi I instancji na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a. naruszenie prawa materialnego tj. art. 27 ust 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 7 ust 2 pkt 5 ustawo o ochronie gruntów rolnych i leśnych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie. Na podstawie art. 185 § 1 p.p.s.a. wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie skargi w całości, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazane sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie. Na podstawie art. 193 p.p.s.a. w zw. z art. 160 p.p.s.a. wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentu tj. decyzji wydanej przez Urząd Wojewódzki w Ostrołęce z dnia 1 grudnia 1997 r. - znak OS IU.-6112/12/97, którą wyrażono zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych pod indywidualne budownictwo letniskowe m.in. dla działki o nr 420 - pkt 16 decyzji.

Wojewoda Mazowiecki w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej oddalenie w całości (art. 184 p.p.s.a.) i zasądzenie na rzecz Wojewody Mazowieckiego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 179a p.p.s.a. jeżeli przed przedstawieniem skargi kasacyjnej Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu wojewódzki sąd administracyjny stwierdzi, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania albo podstawy skargi kasacyjnej są oczywiście usprawiedliwione, uchyla zaskarżony wyrok lub postanowienie rozstrzygając na wniosek strony także o zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego i na tym samym posiedzeniu ponownie rozpoznaje sprawę. Od wydanego orzeczenia przysługuje skarga kasacyjna.

Powyższa regulacja, wprowadza wyjątek od zasady dewolutywności skargi kasacyjnej i podyktowana została względami ekonomiki postępowania. W ramach uprawnień autokontrolnych sąd I instancji może uchylić własne, zaskarżone orzeczenie bez przesyłania skargi kasacyjnej Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu, jeżeli stwierdzi nieważność postępowania albo uzna, że podstawy skargi kasacyjnej są oczywiście usprawiedliwione.

Analizując zarzuty skargi kasacyjnej skład orzekający doszedł do przekonania, że zaistniała przesłanka uzasadniająca zastosowanie tego przepisu, gdyż podstawy skargi kasacyjnej są oczywiście usprawiedliwione.

Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy (druk sejmowy nr 1633) podstawy skargi kasacyjnej są oczywiście usprawiedliwione w szczególności, jeżeli sąd "od razu", "na pierwszy rzut oka" ocenia jako uzasadnione zarzuty i żądania zawarte w skardze kasacyjnej. W myśl postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt I CSK 18/14 o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie. Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy w sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne "na pierwszy rzut oka" i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07).

W niniejszej sprawie wskazana przesłanka dotyczy zarzutu naruszenia art. 27 ust 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 7 ust 2 pkt 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy w toku procedury planistycznej faktycznie decyzją Urzędu Wojewódzkiego w Ostrołęce z dnia 1 grudnia 1997 r. - znak OS IU.-6112/12/97 wyrażono zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych pod indywidualne budownictwo letniskowe m.in. dla działki o nr 420 z obrębu 0003, położonej w miejscowości Burlaki, gmina Zatory, objętej uchwałą Rady Gminy w Zatorach z dnia 23 kwietnia 1998 r. Nr 115/XXVIII/98 w sprawie zmiany nr 3 miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy Zatory.

Zgodnie z treścią art. 27 ust. 1 ustawy z 1 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, obowiązującej w dacie uchwalania zaskarżonego planu, naruszenie trybu postępowania oraz właściwości organów określonych w art. 18 powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Przepis ten wprowadza zatem sankcje z tytułu naruszenia trybu postępowania w trakcie prac nad uchwalaniem planu, a także naruszenia właściwości organów w tym zakresie.

W ocenie Sądu, stanowisko Wojewody Mazowieckiego, że dokonując zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na nieleśne dla działki nr ew. 420 z obrębu 0003, położonej w miejscowości Burlaki, gmina Zatory, organ naruszył tryb postępowania,

wobec przedstawienia decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Ostrołęce z dnia 1 grudnia 1997 r. - znak OS IU.-6112/12/97 nie zasługuje na uwzględnienie. Decyzją Urzędu Wojewódzkiego w Ostrołęce z dnia 1 grudnia 1997 r. - znak OS IU.-6112/12/97, wydaną na podstawie art. 7 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych, po rozpatrzeniu wniosku Zarządu Gminy Zatory z dnia 24 listopada 1997 r., wyrażono zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych, stanowiących własność prywatną, na cele nierolnicze i nieleśne - pod indywidualne budownictwo letniskowe - w ramach miejscowego ogólnego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Zatory, w tym dla działki nr 420 o powierzchni leśnej 0,25 ha, na części 0,21 ha. W decyzji wzięto pod uwagę lokalizację działek, sąsiedztwo działek o zabudowie letniskowej oraz wykorzystanie istniejących luk i przerzedzeń w drzewostanie bez konieczności usuwania drzew.

Zatem w dacie podejmowania skarżonej uchwały, tj. w dniu 23 kwietnia 1998 r., cała działka oznaczona numerem ewidencyjnym 420 z obrębu 0003, położona w miejscowości Burlaki, o powierzchni 0,25 ha stanowiła lasy i grunty leśne, oznaczone symbolem LsV. Jednocześnie Gmina Zatory wykazała, że w odniesieniu do tej działki uzyskano decyzję Wojewody Ostrołęckiego wyrażającą zgodę na zmianę jej przeznaczenia na cele nieleśne.

Przedłożenie przez Gminę Zatory odpisu decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Ostrołęce z dnia 1 grudnia 1997 r. - znak OS IU.-6112/12/97, pozwala uznać zarzut skargi naruszenia art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. ochronie gruntów rolnych i leśnych w związku z art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1 pkt 8, art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym za niezasadny.

Stosownie do treści art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (w brzmieniu z dnia 23 kwietnia 1998 r.), przeznaczenie na cele nieleśne gruntów leśnych, nie stanowiących własności Skarbu Państwa, (...) wymagało uzyskania zgody wojewody.

Zgodnie z uchwalonym w dniu 23 kwietnia 1998 r. planem zagospodarowania przestrzennego w stosunku do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 420 z obrębu 0003, położonej w miejscowości Burlaki, gmina Zatory, dokonana została zmiana przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, poprzez przeznaczenie pod zabudowę letniskową, dla której dopuszcza się również realizacje obiektów pensjonatowych lub mieszkalno-pensjonatowych, na co wskazują ustalenia dla jednostki terenowej 3.L-14 zawarte w § 22, w związku z § 6 i 7 uchwały. Taka zmiana

wymagała w trakcie prac nad planem zgody wojewody wyrażanej w formie decyzji. Zgoda ta została wyrażona w treści decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Ostrołęce z dnia 1 grudnia 1997 r. - znak OS IU.-6112/12/97.

W ustaleniach zaskarżonej uchwały, działka nr 420 znalazła się w obszarze oznaczonym symbolem 3.L-14 z przeznaczeniem podstawowym pod zabudowę letniskową, zgodnie z § 22 w zw. z § 7 ust. 1 i 2 uchwały. Jednocześnie zapis § 7 ust. 3 uchwały dopuszcza na obszarach oznaczonych na rysunku symbolem 3.L realizację obiektów pensjonatowych lub mieszkalno-pensjonatowych. Podstawowym przeznaczeniem obszarów oznaczonych na rysunku symbolem 3.L jest zabudowa letniskowa, co odpowiada treści decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Ostrołęce z dnia 1 grudnia 1997 r. - znak OS IU.-6112/12/97. Zmiana planu objęta uchwałą Rady Gminy w Zatorach z dnia 23 kwietnia 1998 r. obejmuje teren działek we wsi Burlaki wyszczególnionych w § 1 uchwały, który to obszar jest znacznie większy nich teren działek objętych decyzją Urzędu Wojewódzkiego w Ostrołęce z dnia 1 grudnia 1997 r. - znak OS IU.-6112/12/97. Wobec powyższego, w ocenie Sądu, jednoczesne dopuszczenie, obok zabudowy letniskowej, jako przeznaczenia podstawowego obszarów oznaczonych na rysunku symbolem 3.L, realizacji obiektów pensjonatowych lub mieszkalno-pensjonatowych na tym obszarze było dopuszczalne i nie wymagało odrębnej zgody wojewody w trybie ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Odrębnej zgody, w ocenie Sądu, nie wymagało również przeznaczenie części działki nr 420 w § 24 uchwały pod wyznaczenie drogi wiejskiej we wsi Burlaki, skoro przeznaczenie jej pod zabudowę letniskową wymaga odpowiedniego skomunikowania z siecią dróg, celem zapewnienia obsługi komunikacyjnej.

Z powyższych względów, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 179a w zw. z art. 151 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Karolina Nawrocka

specjalista